

**Protokół nr 2/2018
z posiedzenia Komisji Skarg, Wniosków i Petycji
Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 17 grudnia 2018 roku,
o godzinie 13:00**

BRM-DPP.0012.12.2.2018

Posiedzenie Komisji prowadził Przewodniczący Czesław Cyrul.
Na ogólną liczbę 5 radnych, wszyscy byli obecni.

Porządek obrad:

- I. Przyjęcie porządku obrad
- II. Rozpoznanie wezwań oraz skarg:
 1. Rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa w uchwale w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części Zalesia we Wrocławiu – druk nr 35/18,
 2. Rozpatrzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rejonu ulic: Kosmonautów Jeleniogórskiej, staro gajowej we Wrocławiu - druk nr 36/18,
 3. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia - druk nr 31/18,
 4. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia - druk nr 33/18,
 5. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia - druk nr 34/18,
 6. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – druk nr 29/18,
 7. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu – druk nr 30/18,
 8. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu – druk nr 32/18.
- III. Plan pracy Komisji Skarg, Wniosków i Petycji na rok 2019
- IV. Wolne wnioski

Ad. I. Komisja bez uwag przyjęła porządek obrad.

Ad. II. Następnie Komisja rozpatrzyła poniższe wezwanie oraz skargi:

1. Wezwanie do usunięcia naruszenia prawa w uchwale w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części Zalesia we Wrocławiu – **druk nr 35/18**.
Zreferował: Zastępca Dyrektora Biura Rozwoju Wrocławia oraz przedstawiciel Biura Rozwoju Wrocławia,

Komisja rozpatrzyła wezwanie reprezentowanych przez pełnomocnika (dalej: „Wzywający”), do usunięcia naruszenia prawa w uchwale Nr XL/2492/05 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części Zalesia we Wrocławiu podejmowanego w związku z dyspozycją art. 101 ustawy o samorządzie gminnym.

W piśmie z dnia 29 października 2018 r. Wzywający zarzucają przedmiotowej uchwale naruszenie w następującym zakresie:

- 1) § 2 ust. 2 pkt 1, dotyczącego definicji zabudowy mieszkaniowej o niskiej intensywności w układzie wolno stojącym, szeregowym lub bliźniaczym zdefiniowanej jako lokalizacja budynku jednorodzinnego zawierającego nie więcej niż 2 mieszkania lub jedno mieszkanie i jedno pomieszczenie usługowe lub budynku wielorodzinnego za-

- wierającego nie więcej niż 4 mieszkania lub zespół takich budynków w układzie: wolno stojącym, szeregowym i bliźniaczym,
- 2) § 13 ust. 1 pkt 2, dotyczącego ustalenia przeznaczenia uzupełniającego - usługi nieuciążliwe, o których mowa w § 8 ust. 2 pkt 1,
 - 3) § 13 ust. 2 pkt 2, dotyczącego zakazu rozbudowy lub przebudowy obiektu historycznego, znajdującego się przy ulicy M. Karłowicza .

Uzasadniając wezwanie pełnomocnik podniósł, iż uchwała narusza zarówno przepisy art. 21 i art. 64 Konstytucji RP jak również art. 140 Kodeksu cywilnego w szczególności poprzez ograniczenie prawa własności. W ocenie Wzywającego uchwała narusza ponadto regulacje ustawy z dnia 23 lipca 2003r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, w której brak jest podstawy aby obiekt wpisany do rejestru zabytków objęty był zakazem rozbudowy czy przebudowy.

Nadto wzywający zarzucił naruszenie procedury uchwalania planów zagospodarowania przestrzennego

Pod względem formalnoprawnym wezwanie nie budzi zastrzeżeń, spełniając wszelkie wymagania stawiane art. 101 ustawy o *samorządzie gminnym*.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących szeroko rozumianego naruszenia granic prawa dysponowania nieruchomością poprzez nadużycie władztwa planistycznego, należy wskazać, iż ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania nawet z prawa własności do nieruchomości (będącego najszerszym z praw do władania rzeczą) mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 Ustawy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kształtuje, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, poprzez ustalenie przeznaczenia terenu, oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 Ustawy). Brak zgodności zamierzeń Skarżącego co do sposobu wykorzystania działki z treścią Planu miejscowego nie oznacza jednak, że zapisy Planu miejscowego i podjęta uchwała są niezgodne z prawem. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzony i uchwalony na zasadach i w trybie określonym w Ustawie oraz w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami, mimo niosących w swej treści ograniczeń w wykonywaniu prawa własności nieruchomości, nie narusza konstytucyjnej zasady ochrony własności, przewidzianej w art. 21 ustawy zasadniczej (wyrok NSA z dnia 17 sierpnia 1999 r., II SA/Ka 1842/97).

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania.**

2. Skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rejonu ulic: Kosmonautów Jeleniogórskiej, Starogajowej we Wrocławiu - **druk nr 36/18.**

Zreferował: przedstawiciel Biura Rozwoju Wrocławia,

W skardze z dnia 20.11.2018 r. Grupa Mieszkańców zamieszkałych przy ul. Boguszowskiej i ul. Jantarowej (dalej; Skarżący) wnieśli o unieważnienie skarżonej uchwały i o jej uchylenie, jako podjętej z naruszeniem przepisów prawa.

Formułując zarzuty Skarżący przedmiotowej uchwale zarzucają pozbawienie swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej, uniemożliwiając swobodny dostęp do nieruchomości – obiektów usługowo-garażowych, w których prowadzone są działalności gospodarcze.

Zgodnie z aktualnie brzmiącym przepisem art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 994 ze zm.) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Pod względem formalno-prawnym skarga nie budzi zastrzeżeń.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących szeroko rozumianego naruszenia granic prawa dysponowania nieruchomością poprzez nadużycie władztwa planistycznego należy wskazać, że Ustawodawca dopuścił wprowadzenie ograniczeń korzystania nawet z prawa własności do nieruchomości (będącego najszerszym z praw do władania rzeczą) mocą przepisów aktu prawa miejscowego, w tym przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Określone w art. 3 ust. 1 Ustawy władztwo planistyczne, uprawnia ponadto do kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy.

Zarzuty Skarżących sprowadzają się w zasadzie jedynie do ograniczenia prawa własności wobec nieruchomości polegające na swobodnym dostępie (dojeździe) do nieruchomości. Jednak nawet najszersze z praw, jakim jest prawo własności nie ma charakteru bezwzględnego. Może doznawać szeregu ograniczeń wynikających z przepisów prawa. Z reguły są to przepisy rangi ustawowej. Ustawodawca dopuścił jednak wprowadzenie ograniczeń korzystania z prawa własności do nieruchomości mocą przepisów aktów prawa miejscowego, w tym przepisami Uchwały Rady Miejskiej.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzony i uchwalony na zasadach i w trybie określonym w Ustawie oraz w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami, mimo niosących w swej treści ograniczeń w wykonywaniu prawa własności nieruchomości, nie narusza konstytucyjnej zasady ochrony własności, przewidzianej w art. 21 ustawy zasadniczej (wyrok NSA z dnia 17 sierpnia 1999 r., II SA/Ka 1842/97).

W ocenie Komisji zarzuty nie znajdują podstaw prawnych a Skarżący opiera się na błędnej interpretacji przepisów prawa, w szczególności dotyczących szeroko rozumianego prawa własności.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania postanowiła jedno-głośnie wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi.**

3. Skarga na Prezydenta Wrocławia - druk nr 31/18.

Zreferował: przedstawiciel Biura Rozwoju Wrocławia.

Pismem z dnia 17 października 2018 r. EUROLAND INVESTMENT Sp. z o.o. (dalej: „Skarżąca”) - złożyła skargę na Prezydenta Wrocławia. Przedmiotem skargi było „zaniedbanie i nienależyte przygotowanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia, w odniesieniu do działek nr 4/12, 4/13 i 5/7 AM-32 obręb Południe i działki nr 4 AM-41 obręb Południe, w rejonie ulicy Wilczej” przyjętego uchwałą nr L/1177/18 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 11 stycznia 2018 r.

W ocenie Skarżącej przyjęte w/w uchwałą Studium nie uwzględniło złożonego przez Nią wniosku – dotyczącego zachowania możliwości realizacji zabudowy wielorodzinnej oraz dopuszczenia realizacji zabudowy wielorodzinnej do 5 kondygnacji - naruszając Jej uzasadnione interesy, a także przepisy obowiązującego w tym zakresie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Nieuwzględnienie przedmiotowego wniosku uniemożliwia zrealizowanie planowanych przez Skarżącą inwestycji, których celowość realizacji szczegółowo uargumentowano w skardze. Podkreślono m.in., że usytuowanie postulowanej przez Skarżącą zabudowy nie zaburza istniejącego ładu przestrzennego oraz sprzyja dostępowi do tych działek „szerokiej publiczności”. Przeznaczenie sąsiednich działek – służące głównie usługom turystycznym i sportowi – stanowi, zdaniem Skarżącej, atrakcję dla mieszkańców budynków wielorodzinnej, będąc z kolei uciążliwością dla mieszkańców domów jednorodzinnych.

Odpowiedzi na skargę – w imieniu Prezydenta Wrocławia - udzieliła Dyrektor Biura Rozwoju Wrocławia (dalej : „Dyrektor”). Ustosunkowując się do zarzutów w niej zawartych wyjaśniła, że wnioski do przedmiotowego Studium należało zgłaszać w terminie od dnia 08.04.2015 r. do dnia 24.10.2015 r. Prezydent Wrocławia wydłużył więc etap składania wniosków z ustawowych 21 dni do 200 dni. Skarżąca złożyła natomiast wniosek do Studium w dniu 07.02.2017 r., a więc po określonym terminie. Podkreślono również, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1945), wnioskiem formalnym podlegającym rozpatrzeniu przez Prezydenta jest wyłącznie wniosek złożony w formie i terminie określonym w ogłoszeniu o przystąpieniu do sporządzenia Studium. Mimo, że wniosek Skarżącej został złożony po terminie – a więc nie mógł być uznany za wniosek formalny – wzięto go pod uwagę i potraktowano jako dodatkową informację podczas dalszych prac nad opracowywaniem projektu Studium.

Dyrektor zauważyła ponadto, że procedura formalno-prawna przyjęcia Studium przewidywała liczne działania partycypacyjne, w których Skarżąca nie wzięła udziału. Projekt Studium wyłożono do publicznego wglądu w dniach od 02.10.2017 r. do 31.10.2017 r. Przeprowadzono również dwie dyskusje publiczne. Ponadto można było zapoznać się z treścią dokumentów dotyczących Studium, porozmawiać z urbanistami miasta, a także wnieść uwagi do Studium. Skarżąca nie uczestniczyła w spotkaniach ani nie złożyła stosownych uwag do wyłożonego projektu. Aktualny stan prac projektowych poszczególnych etapów opracowania podawano do publicznej wiadomości udostępniając na stronie internetowej dedykowanej projektowi Nowego Studium Wrocławia www.zaplanuj.wroclaw.pl oraz na Geoportalu <http://geoportal.wroclaw.pl/>. Uchwalając Studium dochowano więc wszelkich przewidzianych prawem procedur, a Skarżąca nie skorzystała z przysługujących Jej praw w określonym prawem terminie.

Odnosząc się do zarzutu niezgodności Studium z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego podkreślono, że Studium jest dokumentem strategicznym, kreującym w sposób ogólny politykę przestrzenną miasta oraz stanowiącym podstawę jego rozwoju przestrzennego. Nie jest ono aktem prawa miejscowego, a więc nie zawiera przepisów powszechnie obowiązujących i nie może być podstawą do wydania decyzji administracyjnych. Ma za to charakter aktu kierownictwa wewnętrznego, obowiązującego w systemie organów gminy. Wiąże organ wykonawczy gminy przy sporządzaniu miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego i służy koordynacji ustaleń tych planów.

Plany, które obowiązują w chwili uchwalenia Studium, pozostają nadal w mocy prawnej. Obowiązujący *miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na północ od ulicy Krakowskiej w rejonie Parku Wschodniego we Wrocławiu* nadal jest więc

podstawą do wydawania decyzji administracyjnych, w tym pozwoleń na budowę. Ustalenia obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego dopuszczają dla przedmiotowego terenu m.in. zabudowę mieszkaniową wielorodzinną o 3 kondygnacjach i wysokości nie większej niż 12 m. Należy zaznaczyć, że obowiązujące Studium reguluje również odstępstwa, na podstawie których dla obszarów, dla których w dniu wejścia w życie Studium obowiązywały plany miejscowe, dopuszcza się realizację przeznaczeń ustalonych w tych planach. W związku z powyższym na terenie działek Skarżącej realizacja zabudowy mieszkaniowej wielorodzinnej, o parametrach zgodnych z obowiązującym planem, jest nadal możliwa i zgodna ze Studium. W ocenie Komisji, zarzut dotyczący sprzeczności Studium z przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest więc bezzasadny.

Ustosunkowując się do zarzutu nieuwjęcia w Studium dopuszczalności realizacji zabudowy wielorodzinnej do 5 kondygnacji wskazano, że *miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego na północ od ulicy Krakowskiej w rejonie Parku Wschodniego we Wrocławiu* uchwalony w 2007 r. oszacował chłonność obszaru w bezpośrednim sąsiedztwie rzeki Oławy. Na etapie przeprowadzania procedury formalnoprawnej był wielokrotnie konsultowany i dwukrotnie wykładany do publicznego wglądu. Skarżąca dwukrotnie składała wnioski o zmianę obowiązującego planu miejscowego (11.02.2009 r. i 14.05.2009 r.). Prezydent Wrocławia nie zdecydował się jednak opracowywać uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla przedmiotowego obszaru, o czym Skarżąca była informowana pismem nr BRW.DIP.7328-783-1037/09 z dnia 10.06.2009 r. Podkreślono ponadto, że przedmiotowy obszar jest zlokalizowany w bliskim sąsiedztwie doliny Oławy i Odry, na terenie Głównego Zbiornika Wód Podziemnych, w sąsiedztwie specjalnych obszarów ochrony siedlisk Natura 2000. Są to obszary podlegające ochronie, na których nie rozważano dotychczas zlokalizowania zabudowy o charakterze śródmiejskim. Każda oferta przygotowana przez miasto musi być bowiem dostosowana do konkretnej lokalizacji, wykorzystującej wszystkie atuty przestrzenne. W tym przypadku mamy do czynienia z tzw. Wilczym Kątem, sąsiedztwem Parku Wschodniego. Jest to park krajobrazowy z połowy XIX w. zlokalizowany przy korytarzu i odnogach rzek Odry i Oławy. Miejsce to jest oddalone od dużych osiedli i - w aktualnym zamierzeniu - ma takim pozostać.

Odnosząc się do opisanego w skardze sporu dotyczącego sposobu zagospodarowania przestrzeni warto zwrócić uwagę na przysługujące gminie władztwo planistyczne. W judykaturze podkreśla się, że jest ono „kompetencją gminy do samodzielnego i zgodnego z jej interesami oraz zapewnieniem ładu przestrzennego, kształtowania polityki przestrzennej. Obejmuje ono samodzielne ustalenie przez radę gminy przeznaczenia terenów, rozmieszczenia inwestycji celu publicznego oraz określanie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy. Uchwalając plan miejscowy najczęściej następuje wyważanie interesów: prywatnego i publicznego, co nieuchronnie prowadzi do powstawania konfliktów interesów indywidualnych z interesem publicznym” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 06.03.2018 r., sygn. II OSK 11189/16). Taki konflikt wystąpił w przedmiotowej sprawie. Zdaniem Komisji, organy gminy miały jednak prawo nieuwzględnienia żądań i wniosków Skarżącej. Podkreśla się wszak, że „koncepcja władztwa planistycznego zakłada nie tylko samodzielność gminy, ale i możliwość ingerencji w prawa prywatne (w granicach określonych prawem). Oznacza zatem, że zainteresowane podmioty (w tym właściciele nieruchomości położonych w granicach planu) nie mogą oczekiwać, że rada gminy nie będzie korzystała z przysługujących jej uprawnień w ramach władztwa z powodu niezgodności ustaleń planu z żądaniami właścicieli nieruchomości znajdujących się na obszarze objętym planem lub w bezpośrednim sąsiedztwie” (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 22.02.2017 r., sygn. II SA/Gd 697/16). Zarzut Skarżącej dotyczący nieuwzględnienia Jej interesów należy więc uznać za bezzasadny.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała skargę za bezzasadną i w wyniku **głosowania postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

4. Skarga na Prezydenta Wrocławia - druk nr 33/18.

Zreferował: przedstawiciel Wydziału Należności Srodowiskowych.

Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk, oraz całej treści załącznika do uchwały jako zawierającej dane osobowe osób fizycznych w szczególności imię i nazwisko oraz opis sytuacji życiowej, majątkowej, zdrowotnej, itp. w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1).

Szczególna ochrona osób fizycznych składających skargę do Rady Miejskiej Wrocławia, wynika także z postanowień art. 225 § 1 Kpa, stanowiącego, że nikt nie może być narażony na jakikolwiek uszczerbek lub zarzut z powodu złożenia skargi jeżeli działał w granicach prawem dozwolonym.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała przedmiotową skargę za bezzasadną i w wyniku **głosowania postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie skargi.**

5. Skarga na Prezydenta Wrocławia - **druk nr 34/18.**

Zreferował: przedstawiciel Zespołu ds. Nadzoru Komunalnego.

Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk, oraz całej treści załącznika do uchwały jako zawierającej dane osobowe osób fizycznych w szczególności imię i nazwisko oraz opis sytuacji życiowej, majątkowej, zdrowotnej, itp. w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1).

Szczególna ochrona osób fizycznych składających skargę do Rady Miejskiej Wrocławia, wynika także z postanowień art. 225 § 1 Kpa, stanowiącego, że nikt nie może być narażony na jakikolwiek uszczerbek lub zarzut z powodu złożenia skargi jeżeli działał w granicach prawem dozwolonym.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała skargę za bezzasadną i w wyniku **głosowania (za – 4 Radnych , przeciw – 0, wstrzymał się – 1 Radny) postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

6. Skarga na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 29/18**

Zreferował: Dyrektor Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta.

Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk, oraz całej treści załącznika do uchwały jako zawierającej dane osobowe osób fizycznych w szczególności imię i nazwisko oraz opis sytuacji życiowej, majątkowej, zdrowotnej, itp. w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1).

Szczególna ochrona osób fizycznych składających skargę do Rady Miejskiej Wrocławia, wynika także z postanowień art. 225 § 1 Kpa, stanowiącego, że nikt nie może być narażony na jakikolwiek uszczerbek lub zarzut z powodu złożenia skargi jeżeli działał w granicach prawem dozwolonym.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

7. Skarga na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu – **druk nr 30/18.**

Zreferował: Dyrektor Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu.

Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk, oraz całej treści załącznika do uchwały jako zawierającej dane osobowe osób fizycznych w szczególności imię i nazwisko oraz opis sytuacji życiowej, majątkowej, zdrowotnej, itp. w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1).

Szczególna ochrona osób fizycznych składających skargę do Rady Miejskiej Wrocławia, wynika także z postanowień art. 225 § 1 Kpa, stanowiącego, że nikt nie może być narażony na jakikolwiek uszczerbek lub zarzut z powodu złożenia skargi jeżeli działał w granicach prawem dozwolonym.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

8. Skarga na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu – **druk nr 32/18.**

Zreferował: Dyrektor Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej.

Wyłącza się jawność niniejszego punktu w zakresie imion i nazwisk, oraz całej treści załącznika do uchwały jako zawierającej dane osobowe osób fizycznych w szczególności imię i nazwisko oraz opis sytuacji życiowej, majątkowej, zdrowotnej, itp. w związku z dyspozycją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) oraz na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej z dnia 14 maja 2016 r. L 119/1).

Szczególna ochrona osób fizycznych składających skargę do Rady Miejskiej Wrocławia, wynika także z postanowień art. 225 § 1 Kpa, stanowiącego, że nikt nie może być narażony na jakikolwiek uszczerbek lub zarzut z powodu złożenia skargi jeżeli działał w granicach prawem dozwolonym.

Mając na uwadze powyższe Komisja uznała skargę za bezzasadną i w wyniku **głosowania postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.**

Ad. III. Następnie pod odczytaniu przez Przewodniczącego - Komisja jednogłośnie przyjęła poniższy plan pracy Komisji:

Plan pracy Komisji Skarg, Wniosków i Petycji na rok 2019

1. Przeprowadzanie postępowań wyjaśniających dotyczących skarg, wniosków i petycji,
2. Rozpatrywanie skarg na Prezydenta Wrocławia oraz gminnych jednostek, składanych w trybie ustawy Kodeks Postępowania Administracyjnego,
3. Rozpatrywanie wniosków,
4. Rozpatrywanie wezwań do usunięcia naruszenia prawa lub uprawnienia uchwałą Rady Miejskiej,
5. Rozpatrywanie petycji,
6. Przedstawianie opinii dot. skarg, wniosków, wezwań i petycji.

Ad. IV. Wolnych wniosków nie zgłoszono

Na tym posiedzenie zakończono.

Czesław Cyrul
Przewodniczący Komisji

Protokół sporządziła:
Barbara Grosel